

Bayer Zsolt: Bölcselők hosszú sora

2023 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország nem is ország, csak egy „üres hely”.

„Lám, megjelent az első bölcselő! / Nagy sor jövend utánad, szép hugom, / Mely millió úton ezt vitatja újra; / A tébolydába téved sok közülök, / Sok visszaretten, révbé egy sem ér.”

Lucifer szól így Évához, nem kis cinizmussal, a Tragédia második színében. És most, itt, mindnyájan láthatjuk, hogy elérkeztünk a „nagy sor” végére, ahol a mi befelé kunkorodó lelke kis „bölcselőink” álldogálnak, egymást licitálják túl semmitmondásban, egymás ülepe alá tologatják a rózsaszín, m?anyag posztamenst, s onnan ordibálnak egymásnak, bele az ürességbe. Amúgy egész személyiségük oda összpontosul, az ülepükbe.

Egyetlen mondandójuk van, miszerint a magyarok ócskák, undorítóak, nem méltók semmire – stb., stb. Ezek az aprócska, jellemtelen törpék ezt gurgulázzák már 1919, a patkánylázadás bukása óta, első hullámuk akkor menekült el Bécsig, s onnan kezdte vakkantgatni ugyanezt, mint az oroszántól lopott zebramaradékot félt? foltos hiéna.

Egyik kedvencem ezek közül egy bizonyos Karáth Kata, aki már 2018-ban kifejtette, fölöttébb „izgalmas” magyarsággal, hogy aszongya: „Az elmúlt években a magyarságom egyfajta csúf b?betegséggé vedlette át magát, amit zavartan igyekezek levakarni magamról”. Szegény kicsike Kata: Lehet, ha megfürdik végre, elmúlik ez az egész nyomasztó érzés, a szagról nem is beszélve. Ajánlom neki Karinthy remekét megfontolásra: „Szegény, nehéz, bús lábak néha / Borzadva révedek felétek / Ha föllázadnátok egy éjjel / S amikor alszom: megfürdenétek.”

Bár Kata nyilván nem olvas Karinthyt, Frigyesünk magyarsága miatt, hiszen azt is kifejtette ugyanitt ez a kis hörcsög, hogy „megfogadtam, hogy sosem lesz magyar párom és semmiképpen sem fogok letelepedni a szülőföldemen.”

Ajjaj! Nagy a baj! Hiszen mást sem hallunk manapság, mint hogy a „szerelem az szerelem”, meg a „szerelem szabad” – vagyis, ha egy leguánba, egy másik hörcsögbe vagy egy szép, friss halottba szeretne bele, megünnepelnék a nagyszer? szabadságát. De ha egy magyar srácba? Az bizony megbocsáthatatlan lenne. Ebb?l is látszik, mekkora szerencse, hogy ez semmiképp sem fog itt letelepedni.

És akkor most átugranám a többit, Herskovits Esztikét?l Csáki Juditon át Tóta W. Árpádig és Nagy Zsoltig, és egy pillanatra megállapodok egy bizonyos Para-Kovács Imrénél. Ez az Imre a következőket fejtegette a minap: „Mindig azt mondjuk, hogy szeretnénk, hogy normális ország legyen. De sosem lesz normális. Szeretném elmondani a kedves hallgatónak, hogy voltak országok itt a földön, és voltak üres helyek. Mert az nem kellett senkinek, nem volt jó hely. És akkor bementek ide emberek, és azt mondták, hogy mi is ország vagyunk. És akkor a valódi országok mondták, hogy jól van persze.”

Ha jól értem, ami nem biztos, mivel egy leveg?vel alig lehetséges lemerülni a pöce azon mélységébe, ahol ez él, de ha mégis, akkor ugye itt arról van szó, hogy Magyarország nem is ország, csak egy „üres hely”, hiszen soha nem kellett senkinek.

Na, ez legalább végre valami! Ez végre a tökéletes megtagadása mindannak, ami a többségi nemzetnek kikezdzhetetlen tény, tudat, érzés, hagyomány, szentség. „[...] Itt küzdenek honért a h?s / Árpádnak hadai; / Itt törtek össze rabigát / Hunyadnak karjai. Szabadság! itten hordozák / Véres zászlóidat, / S elhulltanak legjobbjaik / A hosszú harc alatt.”

Ebb?l lett a para a kicsiny féreg univerzumában, ahol a Haza átváltozott „üres helyé”. Erre még Szondi is lenézett halála vérmosta fokáról, s megkérdezte: ki az a suttyó ott, a vízelde hügymosta fokán?

Ja, az csak a Para-Kovács Imre. Most ért haza...

Borítókép: Para-Kovács Imre (Fotó: Facebook)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló